

da se odkrušijo od svojih narodnih voditeljev in postanejo žrtev pruskih nasilnežev. Ta list je navihano hinavski list, in hodi kot deroč volk nad Slovence v ovčji obleki. Zato proč s tem listom v peč ali na smetišče! Nič manj ni nevaren nam «Rodoljub», pravcati sin lažipolnega in nevernega «Slov. Naroda», ker ima namen zadušiti v našem kmetu to, kar nam je svetega, vero in nrvnost, zato proč s tem listom, tje kamor spada «Štajerc»! — Tajnik g. Jožef Cerjak je razlagal pravila in namen kat. pol. društva «Sava», ter naglašal, da je društvo ustanovljeno posebno zato, da brani in ohrani slovenskemu ljudstvu dva najdragocenejša bisera — vero in mili jezik slovenski. Naš narod mora ostati veren, če hoče obstati, sicer bo izginit.

Slovenski liberalci so se izneverili najprvo veri, zdaj pa že narodu in čutijo o naši narodnosti ravno tako, kakor naši najhujši sovražniki. Zato žalostno dejstvo, da pomagajo Nemcem pokopati nam slovenske srednje šole na Štajerskem, med tem, ko v isti sapi zahtevajo za par tisoč Nemcev v Kočevju višjo nemško gimnazijo. Kot prostemu avstrijskemu narodu zahtevalo bo naše društvo Slovincem vse one pravice, katere uživajo tudi drugi avstrijski narodi: slovenske šole, slovensko uradovanje. Braniti hoče, da naše občine, krajni in okr. šolski sveti, okr. zastopi ne prihajajo v roke možev, ki niso naše krvi ali se sramujejo, da jih je rodila Slovenka. Slovensko zemljo Slovincem! — Društvo bo pa tudi zahtevalo, da ima vlada v gospodarskih rečeh za našega kmeta ravno tako očetovsko srce, kakor za druge avstrijske narode. Da bo pa naše društvo delovalo z vspehom, treba je jedinstvi, delavnosti vseh slojev in treba, da se vsi oklenemo prapora «Save», ki nosi napis: za vero, dom, cesarja. — Enoglasno in z navdušenjem je sprejel shod sledeči dve resoluciji:

Na javnem občnem zboru «Save», dne 6. aprila 1902 zbrani Slovenci iz sevniškega in brežiškega okraja zahtevajo, da slovensko-nemški gimnazijski razredi v Celju ostanejo nedotakljivi in se spopolnijo v višjo gimnazijo. Z vso močjo oporeka shod nakani nemških in slovenskih naprednjakov, da se ta zavod premesti iz Celja v kateri trg, bodisi v Žalec ali Št. Jurij. Mi Slovenci spolnujemo vse svoje državljanske dolžnosti, a zahtevamo tudi vse izobraževalne zavode, kateri nam grejo po božji in človeški pravici.

Na predlog župana g. Volovška, da se izreče «Slov. Narodu» za njegovo izdajsko pisavo nezaupnica, sprejme se enoglasno sledeča resolucija: Na shodu «Save» na

Vidmu zbrani Slovenci obsojajo od «Slov. Naroda» nasvetovani kompromis zastran celjskih slovensko-nemških razredov.

Po zaupnici in zahvali, ki se je izrekla g. drž. poslancu J. Žičkarju in onim poslancem, ki so glasovali za obstanek slov. gimnazije v Celju, in po živijo- in slavklicih na papeža in cesarja, so se zborovalci razšli iz prelepega shoda, ki je zbral vse slojeve brežiškega in sevniškega okraja v blagosni jedinstvi pod staro našo devizo: vse za vero, dom, cesarja!

Državni zbor.

Dunaj, 9. aprila 1902.

Celje.

Ne poznam majhnega mesta, kakoršno je Celje, da bi se zadnja leta tolikokrat imenovalo, kakor ravno to mesto. Radi celjskega mesta se je razbilo nekdanje združeno konservativno-liberalno ministrstvo, ne toliko zavoljo tega mesta samega, kakor radi 4 slovensko-nemških razredov, ki se tamkaj nahajajo. Danes se je ta stvar zopet ponovila: povsod se govori samo le o Celju. To pa zategavoljo, ker se je v državnem zboru odklonil predlog grofa Stürgkha, da se naj premestijo slovensko-nemški razredi iz Celja v Maribor. Radi tega glasovanja je nastala med nemškimi poslanci tolika razburjenost, da so sklenili najstrožje nasprotovanje proti vladi in pozvali vse svoje člane, ki so prevzeli kakšno poročilo proračuna, da morajo to odložiti; kar se je tudi že zgodilo.

Nesrečni nasvet je med tem podal «Slovenski Narod», naj se Slovenci, čeravno smo pri Celju zmagali, vendar s slovensko-nemškimi razredi umaknemo kam drugam, Žalec ali v Št. Jur. Ta pisava liberalnega Tavčarjevega lista je razburila ne le samo Slovence in Hrvate, temveč tudi naše zaveznike Čeha in Poljake. Ti pravijo zdaj: «Toliko smo se trudili za vas Slovence, da smo vam pomagali k zmagi; vam pa ni prav nič mar za to vašo pridobitev. Drugokrat si bomo prav dobro premislili, preden se podamo zopet v ogenj za vas.» Tem slovanskim poslancem je treba vedno dokazovati, da to, kar piše «Slovenski Narod», se ne piše po volji slovenskega ljudstva, temveč ravno nasprotno, a naši narodni nasprotniki so zadovoljni z dr. Tavčarjem in ga hvalijo radi njegove velike modrosti. Na vsaki način je Slovincem ta korak dr. Tavčarja prizadel neizmerno škodo, tako veliko, da se bo težko dala kmalu popraviti. A razumljivo je to njegovo postopanje. Kakor je v svojem zadnjem govoru v državni

zbornici rotil vse nemške naprednjake (liberalce), naj se združijo s slovanskimi naprednjaki, da bodo v tla pomandrali nemške in slovenske klerikalce (katoličane), tako si prizadeva zdaj, s tem pridobiti naklonjenost Nemcev, da jim hoče darovati slovensko-nemške razrede v Celju. Zgodovina bo sodila, ali je njegovo postopanje res bilo v prid slovenskemu narodu.

Obrtne šole.

Dne 8. aprila se je sešel po praznikih prvokrat državni zbor. Nekateri so menili, da se začne že v tej seji od Nemcev napovedana obstrukcija. A temu ni bilo tako. Zmerni Nemci, kakor katoliška ljudska stranka, krščanski socialci, najbrž tudi ustavoverno veleposestvo, niso za to, da se zlati čas trati z razbijanjem v zbornici, namesto, da bi se skrbelo za ljudski blagor s pametnimi postavami. Nemcev še ni zadostno število skupaj, da bi vprizorili obstrukcijo. Njih vodja, pruski Schönerer, se tudi ni dal povelja, da se razbije avstrijski državni zbor. Brez Schönererja pa si ne upajo drugi Nemci ničesar vkreniti. Ko je ministrski predsednik prebral odgovor na nekatere interpelacije, se je toraj začela razprava o obrtnih šolah. Govoril je Čeh Brdlik, ki je naznanil zahteve Čehov v tej zadevi ter končal z zagroženjem češ: «mi Čehi vemo, kaj nam je storiti, če se nam ne dovoli, kar zahtevamo.»

Kaj dela vlada?

Ministrskega predsednika so hvalili, da si je znal pomagati iz vsake zadrege s svojo državljansko pretkanostjo. Zdajšnji položaj je za njega jako kritičen in nevaren. Kajti če mu ustavijo nejevoljni Nemci delovanje državnega zbora, mu ne preostaja nič drugega, kakor da ali sam odstopi in prostor napravi drugim ministrom ali pa, da razpusti državni zbor.

O obeh slučajnostih se je že govorilo in pisalo. Körber tudi zdaj ne miruje, temveč obdeluje razne stranke, naj sklenejo zastran Celja pogodbo ali kompromis. To se pravi: «Potolčenim Nemcem hočem pomagati s tem, da pripravim Slovence, naj popustijo sami slovensko-nemške razrede v Celju in se le-ti prestavijo v kateri drugi kraj.» Slovenci so pa — razun dr. Tavčarja — vsi tako pametni, da si nočejo sami prerezati vrata. Ta bi bila pa res nova, če bi vojska, ki je zmagala svoje sovražnike, šla porazene vprašat: «ali želite da se vmaknemo od te postojanke, kjer smo vam tako neprijetni?»

Celje. Nemci in vlada.

V seji dne 8. aprila je bil oglašen k besedi o obrtnih šolah graški poslanec Hof-

«Pojdimo domov. Sicer pa ima tako ubogo revče, če ji je Bog srečo dal, ostati ponižno in svoje dobrotnike obiskati. Ko bi je jaz ne bila iz usmiljenja vzela k Martinu za pestunjo, bila bi gladu umrla.»

Razšle so se.

Od materinega groba je šla nekdanja Kočarkova Katrica pred veliki križ, kjer je počival stari gospod župnik. «Otroci», reče gospodičnami, «tu pokleknimo in molimo! Ta, ki tu v gospodu spi, ta je ustanovitelj moje in vajine sreče.»

Molila je tam dolgo.

«A sedaj gremo v župnišče!»

Gospod župnik je hodil po vrtu. Videč pa tujo gospo z gospicama prihajati k njemu, gre jim nasproti. Pokloni se spodobno: «S čim vam morem ustreči?»

«Rada bi s častitim govorila nekoliko besed!»

«Tedaj pa prosim, blagovolite v sobo!»

«Ako vam je ljubo, častiti gospod, ostanimo tukaj na vrtu! Nam meščankam ugaja sveži zrak.»

«Če tako želite, pa ostanimo tukaj», pritrdil je duhovnik. «Pojdimo v utico!»

Vsedli so se v hladni senci.

«Ta utica je nova, kaj ne?» vprašala je gospa.

«Da. Ste-li, oprostite, tukaj znani?»

«Seveda! V tej župniji sem se rodila. Pred dvajsetimi leti sedela sem ravno na tem-le mestu s prejšnjim častitim gospodom župnikom.»

«Je-li mogoče?» čudil se je župnik.

«Da, bila sem tukaj v Markovcu uboga sirota in ločila sem se od njega. Ako vam bo ljubo, povem vam svojo usodo v kratkem. Mogli bi jo morebiti porabiti kedaj za vzgled drugim in pa za to, da boste spoznali, zakaj hočem založiti tukaj dve ustanovni maši — imam namreč ta namen.»

«Zelo rad bi vedel, gospa, in bom neizmerno hvaležen. Pa bi se ne hoteli poprej nekoliko okrepčati?»

«Ne, spoštljivo zahvaljujem! — Toda», pogledala je na svoji hčerkici in dodala z nasmehom, «vi veste, kako ljudje iz mesta radi imajo mleko na deželi, in ti dve moji deklici tudi. Hočete-li nam ljubeznjivo s čim postreči, prosila bi malo mleka za njiju.»

«Tako!» se je uklonil gospod župnik in odhitel.

Služabnica prinese zajutrek in gospod župnik pravi dalje, ko so se pokrepčale go-spice: «Po dvajsetih letih se vračate in jaz vas sprejemam s tako skromnimi jedili.»

«Ravnotako sem se jaz ločila — mleko s kruhom sem jedla naposled pri svoji botri

ob slovesu. Ah, takrat sem bila uboga, verna dekla. Roditelji so mi rano umrli, in z menoj, ubogo siroto, so ravnali ljudje tukaj neusmiljeno. Odločila sem se, da pojdem v mesto iskat sreče. Poprosila sem Boga za blagoslov, ločila se od župnika in znancev ter šla v Brno. Službo sem hitro našla. Gospod župnik me je priporočil v samostanu in tamkaj so poskrbeli za-me. Bila sem v prvi službi, v drugi, v tretji, — pa nikjer mi ni ugajalo. Hudo se mi ni godilo, ali to me je bolelo, da se nikjer niso brigali za nabožnost, da mi niso privoščili toliko časa, da bi šla v cerkev, razun v nedeljo popoldan. Rekli so: «Sedaj idi na sprehod!» Jaz sem mesto na sprehod hodila vedno k večernicam prosit Boga, naj bi mi dal dovolj moči in najti boljšo službo. Zmiraj mi je bilo na misli, kar mi je rekel pri odhodu gospod župnik: Ne zapuščaj Boga; ljudji pa, ki njega ne marajo, se ogibaj! — Končno se mi je posrečilo dobiti službo pri bogatem ključavničarju. To so bili pošteni ljudje. Gospa sama me je pošiljala v cerkev, v petek nismo kuhali mesa, pred jedjo in po jedi smo molili, kratko: tam mi je ugajalo.

(Konec prihodnjit)

man. Tarnal je pa o groznem preganjanju Nemcev v Avstriji, našteval grehe, katere je storila vlada s tem, da je na svojo pest ustanovila višjo tehniko za Čehe v nemškem Brnu, višjo gimnazijo za Čehe v nemški Tropavi, višjo gimnazijo za Poljake v nemškem Tešnu in slovenske razrede v nemškem Celju. Zato napoveduje vladi najostrejši upor. Kaj pa, da so Nemci govorniku burno ploskali. —

Za Hofmanom je povzel besedo ministrski predsednik Körber. Povdarjal je, da vlada skrbi za pravico in mir med narodi; da hoče v celjski zadevi napraviti nekaj, kar bo ugodilo željam Nemcev, kar ne bo zbolelo Slovencev. Nemci so ministra motili s kričanjem; nekateri desničarji so mu pritrjevali. Ker je Hofman napadal ministrskega predsednika tudi radi tega, da je minister za Galicijo Pientak, glasoval s Slovenci, je odgovoril Körber: »tudi moj tovariš Pientak je za spravo in mir med različni avstrijskimi narodi.« Nemci tega se ve niso verovali.

Vprašanje nastane zdaj samo to: kaj namerava vlada storiti v celjskem vprašanju, da bi bilo po volji Nemcem in Slovencem? Pravični Nemci — to so katoliški poslanci iz nemških dežel — so popolnoma zadovoljni s tem, da ostanejo slovensko-nemški razredi v Celju; s tem so zadovoljni tudi Slovenci. Prusaških Nemcev pa Körber tudi s tem ne bo potolažil, če te slovenske razrede prežene iz Celja. Več ko protiaustrijskim nemškim poslancem podeli, več bojo še hoteli imeti.

Politični ogled.

Naš cesarski namestnik o celjskem vprašanju. Listi poročajo, da se je naš namestnik grof Clary mudil dne 8. aprila na Dunaju ter imel tamkaj z ministerskim predsednikom pogovore o celjski slovenski gimnaziji. To je za Slovence jako vznemirljiva vest. Odkar je grof Clary na Štajerskem, ni se trudil, približati se kakorkoli Slovencem, on je naš narod preziral, kakor da bi nas ne bilo. Vozil se je k ptujskim in celjskim Bismarkovim častilcem, našim voditeljem in ljudstvu se ni približal. On pozna naše zahteve le iz hujskajočih člankov nemških listov, sicer pa ne pozna slovenskega jezika, ne slovenskega ozemlja, ne celjskih in okoljskih razmer. Grof Clary ne more nobene sodbe izreči o spodnještajerskih razmerah, ako je res vesten.

Časnikarski shod bo letos o binkoštih v Ljubljani. Lani je bil v Dubrovniku.

Izjemno stanje v Trstu je z odlokom z dne 8. aprila odpravljeno. Vojne ladje so odplule iz tržaške luke proti jugu. Ostalo pa še je v Trstu mnogo preoblečenih, skrivnih policajev, ki strogo pazijo na življenje in gibanje Tržčanov.

Nemiri na Balkanu. Zadnjič smo poročali, da se je začelo v Albaniji in Macedoniji nekaj kuhati, kakor upor. To nam potrjujejo sedaj tudi podvzvetja različnih držav na jugu. Bolgarska vlada je zbrala na macedonski meji 15 bataljonov. Vojaške čete se zbirajo tudi v južnih okrajih Srbije. Sultan je pozval pod orožje drugi letnik rezervnikov, ker se v Carigradu samem opaža nevarno gibanje.

Češki poslanec Horica je dne 3. t. m. umrl v Marzelju na Francoskem, zadet od srčne kapi. Bil je najprej častnik, potem pa se je posvetil časnikarstvu. Leta 1897 bil je izvoljen prvokrat državnozbornim poslancem. Ko je kričal Wolf rekel, da so Slovani manjvreden narod, je pozval poslanec Horica poslanca Wolfa na dvoboj s sabljami, v katerem dvoboju sta bila oba poslanca ranjena. V zbornici je bil zavoljo svoje ljubeznjivosti in šaljivosti priljubljen v vseh strankah in tudi na nemški levici sami. Na Češkem je bil Horica jako poznana oseba. Njegovo de-

lovanje je bilo zelo mnogostransko. Pisal je povesti, potopise, urejeval liste in izdal tudi več političnih knjižic. Hofica je bil velik prijatelj Jugoslovanom in je govoril tudi hrvaški. Za mladočeški klub pomenja njegova smrt občutno izgubo; osobito ga bodo težko pogrešali v razpravah o vojaških vprašanjih. V takih razpravah je bil pokojni navadno govornik v imenu Mladočehov.

Rusi proti Nemcem. Poljski listi imajo iz Rusije poročilo, da se je na glavnem občnem zboru slovanskega blagotvornega društva v Moskvi jednoglasno sklenilo, da se z ozirom na surove dogodke v Rešenu in zapadni Prusiji, vsako blago, prihajajoče iz Nemčije, na vsaki korak bojkotuje, (t. j., da se ne kupuje). Da je ta sklep omenjenega društva Nemce dokaj vznemiril, se samo ob sebi umeje. Kajti ta sklep ima že težke posledice za Nemčijo. Kjer je prej prihajalo polno vlakov z nemškim blagom, zdaj vlada mrtvaška tihota. Zato ni čudo, da je nemško javno mnenje postalo nemirno in da z zavistjo gleda na Avstrijo, katera bi sedanjo zvezo z Rusijo lahko izkoristila za se, ako bi znala. Nedavno je neki berlinski list pisal, da je avstrijski trgovinski minister razposlal okrožnico na trgovske zbornice, s katero jih je opozoril na nove odnose z Rusijo, in s temi okrožnicami — dostavlja hudobni berlinski list — se je avstrijski minister pokazal v pravi luči. V tem berlinskem poročilu pa ni najmanje resnice, da si kaže, česa se Prusi zares boje, namreč da jih Avstrija popolnoma izpodrine na ruskem trgu, kar bi se vsled nove zveze lahko zgodilo. Ta berlinski glas pa je tudi pokazal, da bi Nemčija še vedno rada nadzorovala Avstrijo.

Dopisi.

Sv. Barbara pod Mariborom. (Naš narodni napredek.) Hvala Bogu, tudi naša župnija se vzbuja iz svojega spanja. V vsakem oziru gremo naprej. Mohorjeva družba šteje letos pri nas 145 udov, 50 udov več od lani, kar je gotovo veselo. »Slov. Gospodar« je v naši župniji dobil v novem letu že 26 novih naročnikov; do sedaj ima ta list pri nas že 48 naročnikov, pa mnogi si ga še bodo naročili. Vrli »Naš Dom« si je pridobil v kratkem času čez 30 naročnikov. To število se bode kmalu podvojilo, zakaj naši mladeniči, posebno pa še naša navdušena dekleta ga z veliko gorečnostjo priporočajo in širijo. Nekateri Barbarčani berejo sicer »Štajerca«, pa mnogi so že sprevideli, da ta list ni pošteno berilo in ga veren kristjan pač ne more imeti v svoji hiši.

Kaj lepo napreduje naše bralno društvo. Najbolj ga podpirajo dekleta, pa tudi mladeniči se vedno bolj pridružujejo našemu društvu. V treh mesecih je bilo izposojenih nad 800 knjig; društvena knjižnica, ki še je pred nekaj meseci stela komaj kakih 100 knjig, ima jih sedaj že čez 400. Skoraj vsako nedeljo priredi društvo svojim udom zanimiv poudčen shod z govori in deklamacijami in z narodnim petjem. Eno nedeljo se zbero mladeniči, drugo zopet dekleta. V prijazni čitalnici je ob nedeljah vedno mnogo bralcev. Tako se vedno bolj širi med tukajšnjim ljudstvom prava omika ter katoliška in slovenska zavest. Da, zares, vsakdo mora priznati, da tudi Barbarčani kaj vrlo napredujejo.

Sv. Jurij ob Ščavnici. (Občinske volitve v Kraljevcih.) Dne 17. aprila se bodo vršile občinske volitve v Kraljevski občini. Imela je ta občina dobre, slovenske župane ter se čutila narodno. Ali sedanji župan Topolnig jo je zavlil na drugo stran in občinski voz spravil popolnoma v bračkijski tir. In vsled tega pleše sedaj občina kakor ji žvižgajo bračkijsanci in to nikakor kmetom v korist. Kakor Vam je, gospod urednik, že nekdo poročal, se mu res že silno maje županski stolec. Tako močno, da se kar preplašeno ozira okrog sebe ter vpraša: Ali je

potres, da se tako grozno ziblje? Da si bodi tudi zdaj, kakor zadnjič, bračkijski pristaš prizadevali občino spraviti v svoje roke in županstvo ohraniti sedanjemu županu, nikako ni dvomiti.

Toda, možje Kraljevske občine, pokažite da vam je še kaj za narodno čast! Ostanite vrli Slovenci in ne podrepaniki nemškutarjev. Ne volite mož, kateri se boje cerkvenih orgel in si ne upajo prestopiti cerkvenega praga. Ne volite mož, katere vam bode svetoval se danji župan ali kateri njegov ali »Štajerčev« pristaš; ne volite tudi mož, ki preradi glavo dajo v kupico!

Možje, volite mož, ne takih sibkih, ki ližejo bračkijsancem pete! Posvetujte se prej da volite vsi jedino poštene, krščanske mišleče mož in pojdite vsi v obilnem številu na volišče 17. aprila. Možje, rešite zope slovensko čast in ohranite svoji občini krščansko lice! V to pomoz Bog!

Celje. (Iz krogov narodnih trgovcev in obrtnikov.) Torej slovensko-nemška gimnazija mora iz Celja, to je bojni klic naših celjskih nemškutarjev. Zavržite drugo so slepi in gluhi. V tem vprašanju so si jedini vsi sloji njihovega tabora, bodisi advokati, uradniki, trgovci, obrtniki itd. V tej slepi strasti do vsega, kar je slovenskega pa ne vidijo, da se mogočni stebri celjskega germanstva jim pred očmi podirajo. Če se jim kaj kak pregovor uresničil, se je gotovo našimi posilincem, da se namreč vsaka stras mašuje. Ne bom tukaj na drobno razklada stališča slovenskih ali pa nemških obrtnikov in trgovcev, ampak ozreti se hočem le na kratko dobo, deset let, nazaj, in videti bomo dovolj, koliko se je spremenilo Celje v zadnjih desetih letih, a to samo v obrtni in trgovski panogi. Svet naj izve, koliko je resnice na tem, če naši Nemci po svetu vpijejo o nekem južnem čisto nemškem Celju in kaj je vzrok njihovega gospodarskega propada. Pred dobrimi najstjimi leti so se celjski rodoljubi osnovali telovadno društvo »Celjski Sokol«. Ob ustanovitvi tega društva so naši Grmančki prvokrat pokazali, kako znajo vpiti, Slovence kamenjati in tako dalje. Pa kaj mislite, kam je prav za prav priletelo tisto kamenje? Ne na nas Slovence ampak letelo je naravnost na njihove rame. To čutijo sami čisto dobro, ker vsled tega njihovega napada so si Slovenci poiskali zaščeno ter ustanovili svojo tiskarno in trgovino s papirjem. To je bila torej prva klopota. Ko je ta trgovina in tiskarna z D. Hribarjem dobro uspevala, so prišli narodni krogi do prepričanja, da bi se moglo še kak drugo poiskati, kar bi narodni obrtni živeli v Celju ojačilo. In res, jedno leto potem, ko je bila tiskarna že v dobrem teku, naselil se je sem novi obrtnik gosp. Kapus kot hrivec. Torej to je bil že drugi udarec, če ne morda ravno hud, a za Celje vendar pomenljiv. V teku enega leta potem naselil se je zopet tretji obrtnik, namreč ključavničar g. Rebek. Tukaj so se nemškutarji že nekoliko pogledavali, češ, kaj bo, če bo slo tako naprej. In njihov strah ni bil neopravičen, ker med tem časom je že celjska posojilnica začela graditi svoj — ali kakor rečemo — naš »Narodni Dom«, no in ta »Narodni Dom« ni bil samo navadna klopota, to je bil že pošter udarec s kolom po nemškem značaju celjskega mesta. Le pogledjmo samo živahne trgovine, ki se nahajajo v »Narodnem Domu«. Ta »Narodni Dom« jih je spravil na pol ob pamet, ker so videli, da je s to stavbo sovražnik preskočil ozidje njihove trdnjave. Bila je zmešnjava na vseh koncih in krajih. Zato so pa ob priliki blagoslovljenja »Nar. Doma« zagnali veliko vpitje, ker so mislili, da se bo s tem podrli »Narodni Dom«, a tudi to se ni zgodilo. Mi pa smo jim zopet odgovorili na njih vpitje, sli smo in si poiskali zopet drugega sobojevnika in ta je naš vrli trgovec in obrtnik g. Strupi, kateri danes že nadomeštuje popolnoma jednega nemškega steklarja na glavnem trgu.